

Arrest

nr. 200 360 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 september 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 26 mei 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 september 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 6 november 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2015, met aanvulling van 04.09.2015, werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan een relatie te hebben met mevrouw A.E., legaal verblijvend in België, en samen een kind te hebben, M.N. geboren op 28.06.2015. Ter staving hiervan heeft betrokkene zijn dossier aangevuld met de geboorteakte. Een tijdelijke scheiding van partner en kind verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn gezin te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag betreft; ook hier kunnen we stellen dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft zodat betrokkene slechts eventueel tijdelijk van zijn kind wordt gescheiden, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien staat het betrokkenes partner en kind vrij om betrokkene te vergezellen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Betrokkene haalt aan niemand meer te hebben in zijn land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

De elementen met betrekking tot integratie, Franse les, contacten hier, zijn belangen hier, zijn werkwilgheid, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker stelt financieel en moreel afhankelijk te zijn van zijn vriendin. Wat het morele aspect betreft, het gaat slechts over een tijdelijke scheiding. Het staat zijn partner en kind vrij hem te vergezellen. Wat het financiële aspect betreft, verzoeker kan aldus een beroep doen op de financiële middelen van zijn partner teneinde de tijdelijke terugkeer mogelijk te maken.

Wat de bewering betreft dat hij voor een lange periode zou dienen terug te keren, vooreerst is dit een subjectief gegeven. Bovendien geldt dit voor alle onderdanen uit Macedonië die een aanvraag indienen via de geijkte procedure en kan dit dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 24 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ook op 6 november 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de heer: [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Aankomstverklaring verstreken sedert 21.11.2014 [...].”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 24.9.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 24.9.2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt volgende vast:

- dat verzoeker blijkbaar wel een partner en kind heeft die in België verblijfsgerechtigd zijn;
- dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM
- dat een tijdelijke verwijdering van verzoeker met haar kind geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
- dat blijkbaar de aangebrachte documenten onvoldoende om verzoeker te regulariseren

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker om redenen die verzoeker eigenlijk niet duidelijk zijn.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Macedonische partners en hun gemeenschappelijk kind. In casu stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om het verblijf te verlenen aan verzoeker.

Verzoeker is vader van een in België verblijfsgerechtigd kind, dat nog geen 6 maanden oud is en fysiek, en emotioneel afhankelijk is van zijn moeder. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoeker, vader van een minderjarige verblijfsgerechtigde kind zonder verblijf kan rondlopen in België. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker wanneer zij stellen er geen buitengewone omstandigheden zijn. Niets is minder waar. Verzoekers zijn centrum van economisch, familiale en affectieve banden liggen meer dan ook in België.

Bovendien stel verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "gegrond" is, en bij een gebeurlijke aanvraag, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, die nota bene intern tegenstrijdig zijn. In casu diende verwerende partij minstens de aanvraag van verzoeker grondiger te bestuderen en motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Bovendien kan verzoeker de redeneerwijze van verwerende partij niet volgen wanneer deze stelt dat artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde artikelen van het IVRK geen toepassing zouden vinden of het inroepen daarvan niet dienstig zou zijn, omdat naar eigen zeggen van verwerende partij zij geen BGV werd genomen lastens verzoeker. Voor meer uitgebreide uitleg, verwijst verzoeker naar haar uiteenzetting in het tweede en derde middel van huidig verzoekschrift.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd.

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Door eenvoudigweg te stellen dat een tijdelijke scheiding van het gezin geen onherstelbare of minstens ernstige schade zich zou meebrengen, is men voorbij gegaan aan de specifieke situatie van de aanwezigheid van een zeer jong kind dat nog volop in de hechtingsfase zit.

Het hoger belang van het kind vereist wel degelijk dat het op die jonge leeftijd kan vertoeven in de nabijheid van zijn beide ouders en niet gedwongen wordt om voor een lange tijd onthouden te worden van contact met één van zijn ouders.

De inmenging in een gezinsleven dient gerechtvaardigd te zijn en mag geen inbreuk maken op art. 8 EVRM dat het recht op huwelijk- en gezinsleven als een fundamenteel recht bestempelt. Dit recht kan slechts aangetast worden met het oog op bepaalde doeleinden die beperkend zijn opgesomd in het EVRM waarbij moet vastgesteld worden dat geen één van deze doeleinden in onderliggend geval voorhanden is.

De inmenging kan dan ook niet verantwoord worden, rekening houdend met de zeer jonge leeftijd van het kind en het hoger belang dat steeds moet in rekening gebracht worden (RVV 29.06.2010 nr. 45.618).

De aan verzoeker opgelegde verplichting om zich terug naar Macedonie te begeven om er de nodige documenten te bekomen voor een terugkeer naar België en aldaar een heel aantal maanden te wachten op een beslissing over zijn aanvraag staat duidelijk buiten verhouding tot de inmenging in het recht op gezinsleven. (RVS 11.12.2002 nr. 113.2.526).

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de belangen van het minderjarig kind.

De ruime beoordelingsmarge van de verwerende partij houdt niet in dat zij de motiveringsplicht niet dienen na te leven zeker wanneer er sprake is van artikel 12bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest lijkt verder te gaan dan de Belgische rechtspraak.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Verzoeker zal een korte uiteenzetting geven van de zaak JEUNESSE/ NEDERLAND dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd behandeld.

Feiten

Een Surinaamse echtgenote van een Nederlandse man, met wie ze samen drie Nederlandse kinderen had, had talloze aanvragen ingediend bij de Nederlandse overheid voor een verblijf op basis van lange verblijfsprocedures en op basis van haar bijzondere en individuele omstandigheden. Haar aanvragen werden telkens afgewezen om procedurele redenen: ze moest haar aanvraag indienen bij het Nederlands consulaat in Suriname en niet in Nederland.

EHRM: principes

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

EHRM: toepassing op dit geval

Hoewel de Nederlandse overheid het gegeven dat de vrouw drie Nederlandse kinderen had, mee in overweging genomen had in zijn afwijzingen, vond het Europese Hof dat Nederland niet voldoende gewicht toegekend had aan het hoger belang van de minderjarige kinderen.

• Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

• Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

Volgens de Nederlandse instanties was het belang van de kinderen wel voldoende in overweging genomen: de kinderen waren nog jong genoeg om banden te smeden met Suriname (op het moment van de afwijzing van de laatste verblijfsaanvraag waren de kinderen respectievelijk 11, 6 en 1 jaar oud); hun beide ouders zijn afkomstig uit Suriname en in Suriname spreekt men, net zoals in Nederland, de Nederlandse taal.

• Het EHRM van zijn kant hecht vooral belang aan het feit dat de moeder de primaire zorgverstrekker is van de kinderen, dat de vader voltijds werkt in shiften waardoor hij sommige avonden niet thuis is, dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en sterke banden met Nederland en dat ze geen rechtstreekse banden hebben met Suriname (waar ze nooit geweest zijn).

Andere elementen die het Hof in casu in overweging neemt zijn:

• Heel het gezin, met uitzondering van de Surinaamse vrouw, heeft de Nederlandse nationaliteit waardoor zij wel een gezinsleven in Nederland zouden kunnen leiden. Bovendien had ook de vrouw bij haar geboorte de Nederlandse nationaliteit, maar verloor ze die onvrijwillig toen Suriname onafhankelijk werd. Volgens het Hof kan zij daarom niet zomaar vergeleken worden met andere immigranten die nooit de Nederlandse nationaliteit hadden.

• De vrouw verbleef meer dan 16 jaar in Nederland en heeft nooit strafbare feiten gepleegd. Hoewel de vrouw geen gevolg gaf aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, verwijt het Hof de Nederlandse staat dat het de aanwezigheid van de vrouw gedurende lange tijd gedoogde terwijl het de mogelijkheid had om de vrouw te repatriëren. Daardoor kon zij sterke familiale, sociale en culturele banden ontwikkelen in Nederland.

• Hoewel er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Suriname voortgezet wordt (gezien de gemeenschappelijke achtergrond van de ouders en de jonge leeftijd van hun kinderen), zou een gedwongen terugkeer zeer zwaar vallen voor de vrouw en haar gezin.

Dit alles maakt dat er in de zaak Jeunesse sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een schending opleveren van artikel 8 EVRM. De Nederlandse overheid maakte dus geen correcte afweging van belangen.

Gevolgen voor België?

• Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

• Sommige bepalingen in de Belgische verblijfswetgeving verwijzen al uitdrukkelijk naar het hoger belang van het kind (zie bijv. inzake gezinshereniging: artikel 12bis § 7 Vw; inzake NBMV: art 61/17 Vw; inzake asiel: artikel 14 §4 KB van 11 juli 2003; inzake terugkeer: artikel 74/13 en 74/16 §1 Vw). Maar dit is niet standaard voorzien in elke verblijfsprocedure.

• De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014, besproken in ons nieuwsbericht van 12 mei 2014 'Belang van het kind bij vrij personenverkeer EU-burgers en familieleden').

• De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het belang van het kind.

Er kan alleszins nergens in de bestreden een motivering daaromtrent gevonden worden.

Schending aan van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel

Zoals hoger reeds aangegeven dient in casu er een afweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van het gezin en het hoger belang van het zeer jonge kind, en anderzijds de verplichting aan verzoeker om terug te keren naar Macedonië om aldaar het visum voor gezinshereniging aan te vragen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker voldoet aan alle voorwaarden om tot deze gezinshereniging toegelaten te worden.

De verwantschapsband staat vast via de geboorteakte dat werd voorgelegd.

De echtgenoot bezit over voldoende huisvesting en eveneens over voldoende inkomsten zodat aan alle voorwaarden voldaan is.

Terugkeer naar Macedonië om de vraag aldaar in te dienen is dan ook louter formalistisch.

Bovendien is er geen zekerheid omtrent de exacte termijn dat verzoeker in Macedonië zou moeten wachten vermits de termijn pas begint te lopen na ontvangst van het dossier in Brussel en er heel vaak vertragingen zijn bij doorsturing via de ambassade.

Verder kan de dienst Vreemdelingenzaken de behandelingstermijn nog verlengen ook zodat met geen enkele zekerheid kan gesteld worden hoelang het verblijf van verzoeker in Macedonië zal duren.

Daartegenover staat dat hij mede instaat voor zijn gezin met een baby terwijl haar partner voor de inkomsten zorgt. Hij houdt zich dagdagelijks bezighoudt met de opvang van de kinderen.

Verzoeker noch zijn partner hebben hier voor het overige familie wonen zodat zij zich niet kunnen beroepen op andere mensen voor de opvang van hun kind ingeval dat verzoeker dient terug te keren naar Macedonië terwijl de partner als alleenstaande moeder financieel het niet zal aankunnen om voor de baby fulltime kinderopvang te betalen.

De aanwezigheid van verzoeker is dan ook noodzakelijk met het oog op het welzijn zijn baby.

Tenslotte, zoals gezegd, betekent de afwezigheid voor een niet afgelijnde periode een vervreemding van het zeer jonge kind, hetgeen naderhand moeilijk te herstellen zal zijn.

De schade die alsdan zal rechtgezet moeten worden is manifest groter en van hoger belang dan het belang om verzoeker te verplichten de procedure vanuit Macedonië te voeren nu vaststaat dat sowieso aan alle voorwaarden is voldaan en het gaat om louter formalistische redenen.

De beslissing is dan ook niet genomen met de nodige overweging van de verschillende belangen en is disproportioneel met het doel dat door de beslissing wordt nagestreefd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden. "

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift nergens een concrete uitleg aangaande de wijze waarop het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden werden door de bestreden beslissingen. Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoeker hierover heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Specifiek wat betreft de eerste bestreden beslissing werd, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoeker stelt in het donker te tasten voor wat betreft de motivering in rechte, doch de Raad kan enkel opmerken dat de wettelijke grondslag van de eerste bestreden beslissing – met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – eenvoudigweg in de beslissing kan worden gelezen. Losstaand van de vraag in welke mate een motivering waarin concreet wordt ingegaan op de elementen die verzoekers zaak kenmerken stereotiep zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat een beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet duidelijk zouden zijn en niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7

december 2001, nr. 101.624). Voor wat betreft de draagwijdte van de in het middel opgeworpen geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel, kan eveneens worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoeker hieraan gewijd heeft in zijn verzoekschrift.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde om die reden de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk.

2.7. Waar hij uit de eerste bestreden beslissing afleidt dat de aangebrachte elementen “*onvoldoende [zijn] om verzoeker te regulariseren*” en wijst op de discretionaire bevoegdheid van verweerder “*om te oordelen wat wel en niet als ‘gegrond’ is*”, dwaalt verzoeker omtrent de inhoud van de eerste bestreden beslissing. In casu ligt geenszins een ongegrondheidsbeslissing voor, waarin zou zijn gesteld dat er geen redenen zijn om verzoeker tot een verblijf te machtigen, doch betreft het een onontvankelijkheidsbeslissing, waarin werd gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn verblijfsaanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst. Omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoeker werd derhalve geen uitspraak gedaan.

2.8. Verzoeker wijst erop een relatie te onderhouden met zijn vriendin, met wie hij een gemeenschappelijk jong kind heeft. In deze heeft verweerder geoordeeld dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen slechts een tijdelijke scheiding van partner en kind impliceert, wat niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezinsleven. Verzoeker acht dit niet redelijk en betoogt dat wordt voorbijgegaan aan de specifieke situatie van een zeer jong kind dat volop in de hechtingsfase zit. Verzoeker gaat met deze kritiek evenwel voorbij aan het feit dat de eerste bestreden beslissing tevens stelt dat het zijn partner en minderjarig kind vrijstaat hem te vergezellen naar zijn herkomstland. Indien verzoeker het aldus in het belang van zijn jong kind acht om niet te worden gescheiden van één van zijn ouders, staat het hem vrij om samen met zijn kind en zijn partner af te reizen naar hun gezamenlijk herkomstland. Verzoeker stelt thans weliswaar dat zijn partner alhier is tewerkgesteld, doch de Raad merkt op dat verzoeker deze omstandigheid niet heeft ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag, zodat verweerder bezwaarlijk kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien toont verzoeker hiermee niet aan dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor zijn partner en hun kind om hem tijdelijk te vervoegen in hun gezamenlijk herkomstland. Waar verzoeker

nog stelt dat hij zich alhier dagdagelijks bezig houdt met de opvoeding van het kind, waarbij de moeder noch over familie, noch over voldoende financiële middelen beschikt om opvang voor het kind te voorzien indien verzoeker dient terug te keren naar zijn herkomstland, gaat hij ook met dit betoog opnieuw voorbij aan de door verweerder vooropgestelde mogelijkheid voor verzoekers partner en het kind om hem naar Macedonië te vergezellen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat zij hem niet zouden kunnen vergezellen naar Macedonië, zodat dit cruciale motief niet aan het wankelen wordt gebracht. Het poneren dat zijn centrum van economische, familiale en affectieve banden in België is gelegen, volstaat te dezen niet. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker dit niet als dusdanig heeft opgeworpen in zijn verblijfsaanvraag, zodat verweerder hiermee ook geen rekening kon houden. Alleszins, gelet op het feit dat hij niet in concreto aantoonde dat zijn partner en hun jong kind hem niet zouden kunnen vervoegen in Macedonië, toont verzoeker niet aan dat zijn affectieve en familiale banden enkel in België kunnen gelegen zijn.

2.9. Waar verzoeker opwerpt dat verweerder niet kon stellen dat de aangevoerde omstandigheid van een schending van artikel 8 van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag niet van toepassing zouden zijn, omdat *“geen BGV werd genomen lastens verzoeker”*, wijst de Raad erop dat verzoeker opnieuw dwaalt omtrent de inhoud van de eerste bestreden beslissing. Nergens in deze beslissing kan dit immers worden gelezen. Wel werd gesteld dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen slechts een tijdelijke terugkeer betreft en dat het verzoekers partner en kind vrijstaat hem te vervoegen in Macedonië. Zoals hierboven reeds uiteengezet, toont verzoeker de kennelijke onredelijkheid van deze motieven niet aan.

2.10. Verzoeker acht een terugkeer naar Macedonië om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen louter formalistisch, doch de Raad dient op te merken dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat een verblijfsaanvraag enkel kan worden ingediend in België indien de betrokken vreemdeling aantoonde dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Dit betreft een wettelijk voorziene voorwaarde, waarvan verweerder niet zonder meer kan afwijken. Waar verzoeker stelt aan alle voorwaarden voor een visum gezinshereniging te voldoen, toont hij niet aan hoe uit deze omstandigheid zou voortvloeien dat verweerder niet langer moet vasthouden aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden. Indien verzoeker meent in aanmerking te kunnen komen voor gezinshereniging, staat het hem vrij een dergelijke aanvraag te initiëren. Verzoeker stelt nog dat er geen enkele zekerheid bestaat omtrent de exacte termijn dat hij in Macedonië zal moeten wachten omdat er vaak een lange behandelingstermijn bestaat, die bovendien nog kan worden verlengd. Deze vooropgestelde problemen van vertraging en verlenging van termijn betreffen evenwel louter hypothetische bespiegelingen. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de terugkeer niet langer tijdelijk van aard zou zijn, noch toont verzoeker aan dat het voor hem hierdoor bijzonder moeilijk zou zijn terug te keren naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoeker betoogt ten slotte nog dat er sprake zou zijn van een intern tegenstrijdige motivering, doch blijft volledig in gebreke te verduidelijken waaruit deze tegenstrijdigheid zou bestaan.

2.11. Uit verzoekers betoog blijkt zijn ongenoegen voor de beslissingen die de verwerende partij heeft getroffen en zijn overtuiging dat de elementen die zijn zaak kenmerken aanleiding dienden te geven tot andersluidende beslissingen, maar hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke beoordeling.

2.12. Voor wat betreft de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 8 EVRM, staat het niet ter betwisting dat verzoeker en zijn partner en hun gezamenlijk kind een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

2.13. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Hierbij zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140). Aangezien het te dezen een situatie betreft van eerste binnenkomst, betreft het de positieve verplichtingen van een staat. In deze omstandigheid kan geen sprake zijn van een inmenging in het gezinsleven waarvan verzoeker ten onrecht gewag maakt in zijn verzoekschrift.

2.14. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Dit wil niet zeggen dat als minderjarige kinderen betrokken zijn, de beslissing steeds positief dient te zijn. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 35-136). In wezen komt de afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

2.15. Verzoeker betoogt dat verweerder in casu geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van zijn zeer jong kind, dat nog volop in de hechtingsfase zit en de aanwezigheid van de beide ouders behoeft. Hij verwijst hierbij naar het arrest Jeunesse van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.16. Zoals reeds gesteld, blijkt uit een lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de familiale situatie van verzoeker. De Raad herhaalt dat verweerder in deze stelde dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen slechts een tijdelijke scheiding van partner en kind betreft, waarbij het verzoeker vrijstaat zich opnieuw met zijn gezin te verenigen van zodra hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om in het Rijk te worden binnengelaten. Hierbij werd in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Waar verzoeker het belang van het zeer jong kind benadrukt om in aanwezigheid van beide ouders te verblijven, herhaalt de Raad dat tevens werd aangegeven dat verzoekers partner en kind hem kunnen vergezellen naar zijn herkomstland om de aanvraag aldaar in te dienen. Verzoeker toont niet aan waarom het niet mogelijk zou zijn voor zijn partner en zijn kind om hem tijdelijk te vervoegen. Zo brengt verzoeker geen enkele hinderpaal aan, die hem verhindert zijn gezinsleven (tijdelijk) verder te zetten in zijn herkomstland, noch brengt hij concrete elementen aan waarom in casu zijn private belangen – die er in se uit bestaan verder op onwettige wijze op het grondgebied te verblijven teneinde zijn relatie met zijn partner en hun gezamenlijk kind verder te zetten – zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het gehandhaafd zien van het verblijfsreglementering. In deze wijst de Raad er bovendien op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan in welke mate zijn situatie zodanig uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Weliswaar wijst hij erop dat hij instaat voor de dagelijkse zorgen voor zijn kind, waarbij de moeder over onvoldoende familiale en/of financiële steun beschikt om te voorzien in opvang voor het kind, en dat het

kind gebaat is bij de aanwezigheid van beide ouders, doch de Raad benadrukt nogmaals de geopperde mogelijkheid voor de partner en het kind om verzoeker te vergezellen naar hun gemeenschappelijk land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dergelijks niet mogelijk zou zijn. Waar verzoeker nog gelijkenissen meent te zien tussen zijn situatie en deze die ten grondslag lag aan het arrest Jeunesse van het Hof van Justitie van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat verzoeker door zijn louter theoretische uiteenzetting van voormeld arrest niet aantoonde dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze in voormeld arrest. Verzoeker voert op geen enkele wijze concreet aan in welke mate het belang van het jong kind zou worden geschaad, indien dit kind tezamen met zijn moeder, verzoeker tijdelijk zou vergezellen naar Macedonië. In deze wijst de Raad er ook op dat verzoekers kind – dat op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissingen slechts een zuigeling was en op heden tweeënhalf jaar is – nog van een leeftijd is dat het zich nog aan een verschillende en andere omgeving kan aanpassen. Minstens toont verzoeker niet aan dat dit niet het geval zou zijn. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker als onderdaan van Macedonië is vrijgesteld van de visumverplichting en dat hij als hij de toegestane verblijfsperiode van maximaal 90 dagen op 180 dagen respecteert, in België kan verblijven en kan trachten zijn verblijf op duurzame wijze te regelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.17. Waar verzoeker nog gewag maakt van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat geen aanvraag voorligt die op grond van deze bepaling werd ingediend. Verzoeker kan hier dan ook niet dienstig naar verwijzen.

De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA